

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΞΥΡΟΥ
«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΜΕΛΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΝΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapostoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ 24 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2013

ΙΔ' ΛΟΥΚΑ

Ναούμ Του προφῆτου. Φιλαρέτου Του ελεήμονος,
Θεικλήτου αρχιεπισκόπου Λακεδαιμονίας.
Ἔτος 6^{ον} Τεύχος 274

Ο ΤΥΦΛΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΤΥΦΛΟΙ

Εάν βρισκόμασταν στην Ιεριχώ την εποχή του Χριστού (πρβλ. Λουκ. 18,35-42), θα βλέπαμε ένα τυφλό να παρακαλεί τους περαστικούς να του δώσουν κάποια ελεημοσύνη. Σίγουρα, παρατηρώντας τον τυφλό συνάνθρωπό μας και ακούγοντας τις φωνές του που εκλιπαρούσαν να τον ελεήσουμε, θα κάναμε κάποιες σκέψεις που συνηθίζουν να κάνουν οι άνθρωποι, όταν βρεθούν προ παρομοίων θεαμάτων. «Γιατί Θεέ μου επιτρέπεις να υπάρχει αυτή η δυστυχία; Πως αφήνεις να ζη αυτός ο άνθρωπος μέσα στο φρικτό σκοτάδι, χωρίς τη δυνατότητα να απολαμβάνει μία φυσιολογική ζωή, χωρίς την δυνατότητα να έχει την επικοινωνία με τον κόσμο και το σύμπαν; Πως θα εργασθεί; Ποιός θα τον συντηρήσει; Γιατί να είναι καταδικασμένος να ζητιανεύει μία ζωή»;

Αλλά ας αφήσουμε για λίγο τα αγωνιώδη φιλανθρωπικά και φιλοσοφικά μας ερωτήματα και ας παρακολουθήσουμε, βάσει της διηγήσεως του ευαγγελιστή Λουκά, τη συνέχεια της ιστορίας του τυφλού. Άκουσε θόρυβο από ανθρώπους που βαδίζανε και ρώτησε τι συμβαίνει και κάποιοι του απάντησαν ότι «Ιησούς ο Ναζωραίος παρέρχεται». Μόλις έμαθε την διέλευση του Ιησού από κοντά του, άρχισε να φωνάζει «Ιησού υιέ Δαβίδ, ελέησον με». Το ότι ονομάζει τον Ιησού «υιό Δαβίδ» σημαίνει ότι τον αναγνωρίζει ως Μεσσία, διότι ο Μεσσίας σύμφωνα με τις γραφές θα ήταν απόγονος του Δαβίδ. Αυτό ήταν κάτι που με κανένα τρόπο δεν το δεχόταν οι Φαρισαίοι και το ιερατείο. Αυτοί που είχαν τις αισθήσεις τους υγιείς και μπορούσαν ν' αντιληφθούν τα θαύματα του Χριστού, τις προφητείες του, τη διδασκαλία του, που δεν ήταν κατ' άνθρωπον. Αυτοί που ενώ είχαν την σωματική όραση, εν τούτοις, πνευματικά και ψυχικά ήσαν ανάπηροι. Και η αναπηρία τους αυτοί τους κρατούσε μακριά από τον Χριστό. Και όχι μόνο τους κρατούσε μακριά αυτούς, αλλά δεν αφήναν και άλλους να τον πλησιάσουν. Αυτοί και οι «φιλόανθρωποι» με τα αγωνιώδη «γιατί», που προαναφέραμε, και ο «διαπορευόμενος όχλος». «Και οι προάγοντες επετίμων αυτώ ινα σιωπήσει» λέγει ο ευαγγελιστής Λουκάς. Τον μάλωναν και του συνιστούσαν να σιωπήσει. Ίσως μάλιστα μερικοί να το κάνανε από «ενδιαφέρον» προς τον Χριστό· να μη ενοχλεί τον διδάσκαλο με τις φωνές του ο τυφλός και τον κουράζει. Βλέπετε είμαστε πολύ ευγενικοί, όταν ο Θεός πρόκειται ν' ασχοληθεί με τα προβλήματα των άλλων και όχι με τα δικά μας. Δυσανασχετούμε που άλλοι τον κουράζουν και δεν είναι ξεκούραστος για ν' ασχοληθεί με τα δικά μας προβλήματα. Ο τυφλός όμως ατάραχος και χωρίς να το βάζει κάτω φώναζε περισσότερο. «Αυτός δε πολλώ μάλλον έκραζεν·

υιέ Δαυίδ ελέησον με». Και ο Χριστός, που είναι ασύγκριτα πιο φιλόανθρωπος από μας, που την αγάπη μας την εκφράζουμε εν πολλοίς λεκτικά και θεωρητικά μόνο, πρόσταξε να τον φέρουν κοντά του και αφού άκουσε το αίτημά του είπε· «ανάβλεψον η πίστις σου σέσωκε σε». Και ο τυφλός ανάβλεψε και ακολούθησε τον Χριστό ευγνωμονώντας τον και δοξάζοντας τον Θεό. Κι αυτό το σημείο πρέπει να το υπογραμμίσουμε· ότι ο τυφλός είναι ευγνώμων. Δείχνει μεγάλη ψυχική υγεία αυτό. Ενώ σε πολλούς σωματικά υγιείς υπάρχει ο καρκίνος της αχαριστίας. Ας θυμηθούμε τους δέκα λεπρούς, τον Ιούδα, τον Πέτρο, τους Ιουδαίους που τόσο είχαν ευεργετηθεί κι όμως στην ερώτηση του Πιλάτου αν θέλουν ν' απολύσει τον βασιλέα τους, αυτόν που οι ίδιοι ανακήρυτταν βασιλέα, όταν τους χόρτασε με ψωμιά και ψάρια (Ιω. 6,15) κι όταν τον υποδέχθηκαν στα Ιεροσόλυμα (Ιω. 12,13), εκείνοι απάντησαν «μη τούτον, αλλά τον Βαραββάν. Ην δε ο Βαραββάς ληστής». (!!!)

Λοιπόν πόσο μεγάλη πίστη είχε ο τυφλός, πόση επιμονή και αγαθό πείσμα, πόση αντοχή να μη κάμπτεται από τις επιτιμήσεις των συνανθρώπων του, πόσο ευγνώμων ήταν; Σε πόσους υγιείς της εποχής εκείνης, Ιουδαίους η αλλοεθνείς, θα βρίσκαμε τόσες αρετές; Ας θυμηθούμε στο σημείο αυτό, τους Ρωμαίους στρατιώτες που ενώ πήγαν να συλλάβουν τον Χριστό, δεν ξέρανε ποιός είναι. Και γι' αυτό τους είπε ο Ιούδας· «Εκείνον που θα φιλήσω αυτός είναι· συλλάβετε τον και πάρτε τον προσέχοντας μη σας ξεφύγει» (Μαρκ. 14,44). Τόσα χρόνια κήρυττε ο Χριστός, έκανε θαυμάτια και ποικίλα σημάδια, η φήμη του είχε φθάσει μέχρι τη Συρία και οι υγιείς στρατιώτες των Ιεροσολύμων δεν τον ξέρανε, διότι τα ενδιαφέροντά τους ήταν τα συνηθισμένα· γυναίκες, χαρτιά, ζάρια, γλέντια, ποικίλες ασωτηίες. Τον γνώρισε όμως ο εκατόνταρχος που είχε τον υπηρέτη του ασθενή (Ματθ. 8,5-13) και η αλλοεθνής και αλλόθρησκη Χαναναία που και αυτή είχε κορίτσι άσχημα δαιμονισμένο (Ματθ. 15,21-28).

Άρα, η σωματική ασθένεια και αναπηρία, που τόσο δεν τη θέλουμε και τόσο τη θεωρούμε όλοι μας κατάρρα, δεν εμποδίζει την επαφή και την ένωσή μας με το Θεό· μάλιστα την υποβοηθεί και την στηρίζει. Κι απ' αυτή την άποψη, είναι σωστό αυτό που λένε όλοι οι άγιοι και οι έχοντες «νουν Χριστού», ότι η ασθένεια -η οποιαδήποτε ασθένεια και η πιο φοβερή ακόμη- είναι μία μεγάλη ευλογία του Θεού προς τον άνθρωπο. «Εν θλίψει εμνήσθησιν σου» λέγει ο Δαυίδ. Και ο ιερός Χρυσόστομος προσθέτει ότι «όπως το νερό, όταν πέζεται στο σιντριβάνι δημιουργεί τον πίδακα, έτσι και η θλίψη εκσφενδονίζει την προσευχή στα ουράνια». Αντίθετα η Παλαιά Διαθήκη εξιστορεί, ότι όποτε ο Ισραήλ ήταν χορτάτος και ήσυχος και ικανοποιούσε τις ορέξεις του ακώλυτα, τότε λάκτιζε το Θεό και γινόταν αχάριστος.

Βεβαίως, η Εκκλησία μας εύχεται συνεχώς «υπέρ υγείας και αφέσεως των αμαρτιών ημών», κάνει παρακλήσεις και προσευχές για την ίαση των νοσημάτων ψυχής και σώματος, έχει το μυστηριό του ευχελαίου για την υγεία -που είναι το μεγαλύτερο υλικό αγαθό- και εύχεται για «χριστιανά, ανώδυνα, ανεπαισχυντα, ειρηνικά και αναμάρτητα τέλη». Και καλούμεθα και εμείς να κάνουμε ότι μπορούμε ανθρωπίνως για την υγεία μας, αφού καθημερινά προσευχόμαστε «μη εισενέγκης ημάς εις πειρασμόν αλλά ρύσαι ημάς από του πονηρού».

Αν όμως ο Θεός επιτρέπει την οδύνη και δεν δώσει την ίαση και την ανακούφιση, για λόγους που εκείνος ξέρει, η ίδια η Εκκλησία μας προτρέπει να λέμε· «Δόξα τω Θεώ πάντων ένεκεν» και «πάντοτε χαίρετε, αδιαλείπτως προσεύχεσθε, εν παντί ευχαριστείτε» (Α Θεσ. 5,17), αφού «και τα λυπηρά είναι κι αυτά ευλογίες του Θεού, καθόλου κατώτερες από τις συνήθεις ευχάριστες ευλογίες του. Μάλιστα δε πολύ ανώτερες» (άγιος Χρυσόστομος). Και οι χημειοθεραπείες -στην ιατρική- όπως και άλλες επώδυνες θεραπείες, πόσο ωφέλιμες και ευεργετικές αποβαίνουν για τους ασθενείς! Γιατί να μη είναι ωφέλιμες και ευεργετικές, οι πνευματικές χημειοθεραπείες που προκρίνει ο ιατρός των ψυχών και των σωμάτων ημών; Συνεπώς, το κύριο αίτημά

μας στις περιπτώσεις αυτές θα πρέπει να είναι, ο Θεός να μας δώσει δύναμη να σηκώσουμε το σταυρό της ασθενείας, αν δεν μας χαρίσει την τόσο επιθυμητή για μας ίαση. Πρότυπο και στη περίπτωση αυτή ας είναι ο Χριστός μας: «Πάτερ, ει βούλει παρενεγκείν τούτο το ποτήριον απ' εμού· πλην μη το θέλημά μου, αλλά το σον γινέσθω» (Λουκ.22,42)....

ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΑΠ. ΒΑΔΡΑΧΑΝΗΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

Ο Βίος του Οσίου Πορφύριου Κausοκαλύβιτου

Ο Όσιος Πορφύριος γεννήθηκε το 1906 στο χωριό Άγιος Ιωάννης του σημερινού Δήμου Ταμιναίων της Εύβοιας. Το κοσμικό όνομά του ήταν Ευάγγελος Μπαϊρακάρης και από πολύ νωρίς έδειξε έφεση προς το μοναχισμό. Έτσι, σε ηλικία 13 χρόνων και έχοντας τελειώσει μόνο την Β' Δημοτικού, μετέβη στη Σκήτη της Αγίας Τριάδος, τα γνωστά "Κausοκαλύβια" του Αγίου Όρους, όπου έζησε τα επόμενα 6 περίπου χρόνια, ως υποτακτικός σε δύο γέροντες μοναχούς, λαμβάνοντας το όνομα Νικήτας. Κατόπιν, λόγω σοβαρής ασθένειας, αναγκάστηκε να επιστρέψει στην Εύβοια, όπου και εγκαταστάθηκε στην Ιερά Μονή Αγίου Χαραλάμπους Λευκών Ευβοίας, στο Αυλωνάρι της Εύβοιας.

Σε ηλικία 20 ετών συναντήθηκε με τον Αρχιεπίσκοπο του Σινά Πορφύριο, ο οποίος αναγνωρίζοντας σε αυτόν πνευματικά χαρίσματα, τον χειροτόνησε πρεσβύτερο, δίνοντάς του και το όνομα με το οποίο έμελλε να γίνει γνωστός. Τα επόμενα χρόνια, επειδή το μοναστήρι του Αγίου Χαραλάμπους Λευκών έγινε γυναικείο, ο πατήρ Πορφύριος εγκαταστάθηκε στο μοναστήρι του Αγίου Νικολάου, στην Άνω Βάθεια του σημερινού Δήμου Αμαρυνθίων, επίσης στην Εύβοια.

Το 1940, σε ηλικία 34 ετών, μετέβη στην Αθήνα, όπου διορίστηκε εφημέριος στην εκκλησία του Αγίου Γερασίμου, στην Πολυκλινική Αθηνών, δίπλα στην Ομόνοια. Το 1973 έλαβε τη σύνταξή του από τη θέση του εφημερίου του Αγίου Γερασίμου, για να εγκατασταθεί αρχικά στον Άγιο Νικόλαο, στα Καλίσσια (σημερινή Καλλιθέα) της Πεντέλης και μετά από μερικά χρόνια στο Μήλεσι της Μαλακάσας, όπου και οικοδόμησε το Ιερό Ησυχαστήριο της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος. Αλέκτησε σημαντική φήμη και πολλοί πιστοί τον επισκέπτονταν στον τόπο διαμονής του.

Το Νοέμβριο του 1991 μετέβη στο παλαιό κελί του, στα Κausοκαλύβια του Αγίου Όρους, όπου και κοιμήθηκε στις 2 Δεκεμβρίου του ίδιου έτους. Κατατάχθηκε στο Αγιολόγιο της Ορθόδοξου Εκκλησίας, μαζί με τον Ιερομόναχο Μελέτιο τον εν Υψηνή Ρόδου, από την Ιερά Σύνοδο του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, στη συνεδρίασή της που διεξήχθη στις 27 Νοεμβρίου 2013.

Στο Ησυχαστήριο «Η Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτήρος», Μετόχιον εις Μήλεσι Ὠρωποῦ, το οποίο ίδρυσε ο Όσιος, θα γίνει ο εορτασμός της Μνήμης Οσίου Πορφύριου του Κausοκαλύβιτου (2 Δεκεμβρίου) με πανηγυρικές ακολουθίες.

Βίος Οσίου Μελετίου του εν Υψηνή Ρόδου

Ο Όσιος Μελέτιος γεννήθηκε στο χωριό της Λάρδου κατά την περίοδο της Τουρκοκρατίας. Βαπτίστηκε με το όνομα Εμμανουήλ και αφιέρωσε τη ζωή του στην αγάπη του για το Θεό και την προσευχή. Πορεύθηκε γνωρίζοντας λίγα γράμματα, μα έχοντας οδηγό την καθαρότητα και την αγνότητα της ψυχής του.

Κύρια του ασχολία ήταν η βοσκή των ζώων στις ερημικές περιοχές της Λάρδου, την οποία συνδύαζε με την προσευχή και την μοναχική περιουλλογή. Σε μια από τις καθημερινές του εξορμήσεις, οραματίστηκε το σημείο που βρισκόταν η εικόνα της Παναγίας Υψηνής, στη ρίζα ενός δέντρου.

Το όραμα αυτό και η καθοδήγηση της Παναγίας, τον ώθησαν να ακολουθήσει την μοναχική ζωή. Στο μέρος όπου του υποδείχθηκε η εικόνα, έχτισε τον Ιερό Ναό, αφιερωμένο στην Κοίμηση της Θεοτόκου. Έτσι χειροτονήθηκε από τον τότε μητροπολίτη, Ηγούμενος της Μονής.

Έζησε αυστηρά ασκητική ζωή, αποσυρόμενος σε ένα σπήλαιο και συνάμα, στάθηκε αρωγός των χριστιανών στους δύσκολους τότε καιρούς, ενδυναμώνοντας την πίστη τους. Επίσης, είχε λάβει το Θείο χάρισμα να θεραπεύει ασθενείς και να ξεκουράζει πνευματικά βασανισμένες ψυχές.

Με τη στάση του και την θρησκευτική του δράση, έγινε μισητός από τους Τούρκους και συκοφαντήθηκε. Τελικώς, απέδειξε την αθωότητα του ενώπιον του Μητροπολίτη και εξέλπνευσε. Τιμήθηκε ως Άγιος από τους Χριστιανούς και τα λείψανα του, τα οποία ευωδιάζουν συνεχώς, έχουν μοιραστεί σε διάφορους τόπους, όπως και στην Ιερά Μονή Υψηνής.

Η μνήμη του Οσίου τιμάται στις 12 Φεβρουαρίου. Από εκείνα τα χρόνια, στο μοναστήρι έχει διασωθεί και φυλαχτεί πλούτος κειμηλίων.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

Δευτέρα 2 Δεκεμβρίου	5:00 μ.μ. Εσπερινός – Παράκληση στον Άγιο Νικόλαο επίσκοπο Μύρων της Λυκίας. 6:00 μ.μ. Ερμηνεία Παλαιάς Διαθήκης από τον Πανοσιολογιώτατο Αρχ. π. Σάββα Δαμασκηνό.
Τετάρτη 4 Δεκεμβρίου	8:00 μ.μ. – 1:00 π.μ. Ιερά Αγρυπνία προς τιμήν του Αγίου Σάββα του Ηγιασμένου προστάτου των Καρκινοπαθών. Την Πέμπτη 5 Δεκεμβρίου δεν θα τελεστεί άλλη Θεία Λειτουργία.
Παρασκευή 6 Δεκεμβρίου	7:00 π.μ. – 10:00 π.μ. Όρθρος και πανηγυρική Θεία Λειτουργία. Αγίου Νικολάου Επισκόπου Μύρων της Λυκίας. Θα τεθεί σε προσκύνηση τεμάχιο Ιερού Λειψάνου του Αγίου Νικολάου.
Σάββατο 7 Δεκεμβρίου	5:00 μ.μ. Εσπερινός – Ιερό Ευχέλαιο. Προσκύνηση Ιερών Λειψάνων και επιτραχηλίου Αγίου Σάββα του Ηγιασμένου.
Τρίτη 17 Δεκεμβρίου	8:30 π.μ. Ιερό προσκύνημα στις Ιερές Μονές: Παντοκράτορος Νταού Πεντέλης, Αγίου Ιωάννου Θεολόγου Υμηττού, Αγίου Ιωάννου Προδρόμου Καρέα.